

“मीठे बच्चे- अब तिमी यस्तो दुनियाँको मालिक बन्छौ जहाँ कुनै हद हुँदैन, योगबलद्वारा सारा विश्वको राजाई लिनु- यो पनि आश्चर्य हो।”

प्रश्न:- ड्रामाको कुन बन्धनमा बाबा पनि बाँधिनु भएको छ ?

उत्तर:- बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई तिमी बच्चाहरूको सम्मुख आउनेपर्छ। म यस बन्धनमा बाँधिएको छ। जबसम्म म आउँदिन, तबसम्म जेलिएको धागो खुल्न सक्दैन। बाँकी म तिमीहरूलाई कुनै कृपा वा आशीर्वाद दिन आउँदिन। मैले कुनै मरेकालाई ब्युँताउँदिन। म त आउँछु, तिमीलाई पतितबाट पावन बनाउन।

गीत:- तुम्हें पाके हमने.....

ओम् शान्ति। गीतको शब्द सुनेर तिमी बच्चाहरू खुशीले गद्-गद् हुनुपर्छ किनकि सम्मुख बसेका छौ। सारा दुनियाँमा कति विद्वान, पण्डित, आचार्य छन्, तर कोही पनि मनुष्य मात्रलाई यो थाहा छैन- बेहदको बाबा हर ५००० वर्षपछि आउनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ। बच्चाहरूले भन्दछन् पनि- जस्तो हुँ, जो हुँ, हजुरको हुँ। बाबा पनि भन्नुहुन्छ- जे छौ, जस्तो छौ- मेरा बच्चा हो। तिमी पनि जान्दछौ- उहाँ सबै आत्माहरूका पिता हुनुहुन्छ। सबैले पुकार्छन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- हेर, रावणको कति छाया परेको छ। एक जनाले पनि बुझ्न सक्दैन, जसलाई हामी परमपिता परमात्मा भन्छौं। फेरि पिता बोल्दा खुशी किन हुँदैन, यो बिर्सेका छन्। उहाँ बाबाले नै हामीलाई वर्सा दिनुहुन्छ। बाबा स्वयं नै सम्झाउनु हुन्छ, यो यति सहज कुरा पनि कसैले बुझ्न सक्दैन। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- उहाँ त उही हुनुहुन्छ, जसलाई सारा दुनियाँ पुकार्छ- ओ खुदा, हे राम... यसरी पुकार्दै-पुकार्दै प्राण छोडिदिन्छन्। यहाँ उही बाबाले तिमीलाई पढाउनु हुन्छ। तिम्रो बुद्धि अब वहाँ जान्छ। बाबा आउनु भएको छ- कल्प पहिले जसरी। कल्प-कल्प बाबा आएर पतितबाट पावन बनाएर दुर्गतिबाट सद्गतिमा लैजानु हुन्छ। गायन पनि गर्छन्- सर्वका पतित-पावन बाबा। अहिले तिमी बच्चाहरू उहाँको सम्मुख बसेका छौ। तिमी हो मीठा प्यारा बच्चाहरू। तिम्रो नै कुरा हो। बाबा पनि यहाँ नै जन्म लिनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म भारतमा जन्म लिन्छु त्यसैले अवश्य प्यारो लाग्छ। याद पनि सबैले उहाँलाई गर्छन्। जो जुन धर्मको हो, उनले आफ्नो धर्म स्थापकलाई याद गर्छन्। हिन्दूहरूले नै जान्दैनन्- हामी आदि सनातन धर्मको थियौं। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- भारत नै प्राचीन देश हो। भन्दछन्- कसले भनेको हो केवल भारत मात्र थियो ? अनेकानेक कुरा सुनिन्छ। कसैले के भन्छन्- कसैले के भन्छन्। कसैले भन्छन्- कसले भनेको हो गीता शिव परमात्माले नै उच्चारण गर्नुभएको हो ? कृष्ण पनि त परमात्मा थिए, उनले भनेका हुन्। परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। उहाँको नै सारा खेल हो। भगवान्का यी सबै रूप हुन्। भगवान् नै अनेक रूप धरेर लीला गर्नुहुन्छ। भगवान्ले जे चाह्यो सो गर्न सक्नुहुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- माया पनि कति प्रबल छ। आज भन्छन्- बाबा हामी वर्सा अवश्य लिन्छौं, नरबाट नारायण बन्छौं। भोलि यहाँ हुँदैनन्। तिमीले जान्दछौ पनि- कतिले छोडेर गए। मम्मालाई मोटरमा घुमाउँथे। आज छैनन्। यस्ता राम्रा-राम्रा पनि मायाको सङ्गमा आएर यसरी गिर्छन्, जो एकदम तल पुग्छन्। जसले कल्प पहिले बुझेका थिए, उनैले बुझ्नेछन्। आजकल दुनियाँको के हालत छ। तिमी बच्चाहरू आफूलाई हेर के बन्छौ ? गीत सुन्यौ नि। भन्छन्- हामी यस्तो वर्सा लिन्छौं, जसबाट हामी सारा विश्वको

२०७३ वैशाख २ बिहीबार १४-०४-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन मालिक बन्छौं। वहाँ कुनै हदका कुरा नै हुँदैन। यहाँ हद छ। भन्छन्— हाम्रो आकाशमा तिम्रो एरोप्लेन आयो भने शूट गरिदिन्छौं। वहाँ त कुनै हदको कुरा नै रहँदैन। यो पनि गीत गाउँछन् तर अर्थ कहाँ सम्भन्छन् र। तिमीले त जान्दछौ— अवश्य बाबाद्वारा फेरि हामी विश्वको मालिक बनिरहेका छौं। अनेक पटक यो ८४ को चक्र लगाएका छौं। थोरै समय दुःख पायौं, सुख त धेरै हुन्छ। यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी बच्चाहरूलाई अपार सुख दिन्छु। अब मायासँग नहार। बाबाका बच्चाहरू धेरै छन्। सबै त समान सपूत हुन सक्दैनन्। कसैका ५-७ बच्चाहरू हुन्छन्, त्यसमा १-२ कपूत भए भने दिमागै खराब गरिदिन्छन्। लाखौं-करोडौं रूपैयाँ उडाइदिन्छन्। पिता एकदम धर्मात्मा, बच्चाहरू बिल्कुल शून्य खातामा। बाबाले यस्ता धेरै उदाहरण देखेका छन्।

तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— सारा दुनियाँ उहाँ बेहद बाबाको सन्तान हुन्। बाबा भन्नुहुन्छ— मेरो जन्म-भूमि यही भारत हो। हरेकलाई आफ्नो धर्तीको कदर रहन्छ। अन्त कहीं शरीर छोडे पनि उसलाई आफ्नो गाउँमा लिएर आउँछन्। बाबा पनि यहाँ नै आउनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई फेरि बेहदको वर्सा दिनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूले भन्छौ— हामी फेरि देवता विश्वको मालिक बनिरहेका छौं। हामी मालिक थियौं, अब त के हालत भएको छ। कहाँबाट कहाँ आइपुगेका छौं। ८४ जन्म भोग्दै-भोग्दै यो हालत भएको छ। ड्रामालाई त बुझ्नु छ नि। यसलाई भनिन्छ— हार र जितको खेल। यहाँको नै यो खेल हो, यसमा तिम्रो पार्ट छ। तिमी ब्राह्मणहरूको सबैभन्दा उच्च पार्ट छ— यस ड्रामामा। तिमी सारा विश्वको मालिक बन्छौ, धेरै सुख भोग्छौ। तिम्रो जति सुख अरू कसैले भोग्न पाउँदैन। नाम नै छ स्वर्ग। यो हो नर्क। यहाँको सुख काग विष्टा समान छ। आज लखपति छन्, अर्को जन्ममा के बन्छन्? थाहा कहाँ हुन्छ र। यो हो नै पाप आत्माहरूको दुनियाँ। सत्ययुग हो पुण्य आत्माहरूको दुनियाँ। तिमी पुण्य आत्मा बनिरहेका छौ, त्यसैले कहिल्यै पनि पाप गर्नु हुँदैन। जहिले पनि बाबासँग सीधा चल्युपर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मेरो साथमा धर्मराज सदैव हुन्छ नै, द्वापरदेखि लिएर। सत्ययुग त्रेतामा मेरो साथमा धर्मराज रहँदैन। द्वापरदेखि लिएर तिमीले मेरो अर्थ दान पुण्य गर्दै आइरहेका छौ। ईश्वर अर्पण भन्छन् नि। गीतामा श्रीकृष्णको नाम राख्नाले लेखिदिएका छन्— श्रीकृष्ण अर्पणम्। फल दिनेवाला त एक बाबा नै हुनुहुन्छ यसैले श्रीकृष्ण अर्पणम् भन्नु गलत हो। ईश्वर अर्पण भन्नु ठीक हो। श्रीगणेश अर्पण भन्नाले केही पनि मिल्दैन। फेरि पनि भावनाको केही न केही दिँदै आएको छु सबैलाई। मलाई त कसैले जान्दैनन्। अहिले तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ— हामीले सबैथोक शिवबाबालाई समर्पण गरिरहेका छौं। बाबा पनि भन्नुहुन्छ— म आएको छु तिमीलाई २१ जन्मको वर्सा दिन। अहिले हो नै भर्ने कला। रावण राज्यमा जति पनि दान पुण्य आदि गर्छन्, पाप आत्माहरूलाई नै दिन्छन्। कला कम हुँदै जान्छ। मुश्किलले केही मिल्छ भने पनि अल्पकालको लागि। अब त तिमीलाई २१ जन्मको लागि मिल्छ। त्यसलाई भनिन्छ रामराज्य। यस्तो भनिँदैन त्यो ईश्वरको राज्य हो। राज्य त देवी देवताहरूको हो। बाबा भन्नुहुन्छ— म राज्य गर्दिनँ। तिम्रो जुन आदि सनातन देवी देवता धर्म थियो, जो अहिले प्रायः लोप छ। त्यो अहिले फेरि स्थापना भइरहेको छ। बाबा त कल्याणकारी हुनुहुन्छ नै, उहाँलाई भनिन्छ सत्य बाबा। तिमीलाई सत्य ज्ञान दिइरहनु भएको छ, आफ्नो र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको। बाबाले तिमीलाई बेहदको इतिहास-भूगोल सुनाउनुहुन्छ। कति जबरदस्त कमाई छ। तिमी चक्रवर्ती राजा बन्छौ। उनीहरूले फेरि त्यो हिंसाको चक्र दिएका छन्। वास्तवमा यो हो ज्ञानको चक्र। तर

२०७३ वैशाख २ बिहीबार १४-०४-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

यो ज्ञान त प्रायः लोप हुन्छ। तिम्रा यी मुख्य चित्र हुन्— एकातर्फ त्रिमूर्ति, अर्कातर्फ वृक्ष र चक्र। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— शास्त्रहरूमा त कल्पको आयु लाखौं वर्ष लेखिदिएका छन्। सारा धागो नै अल्झिएको छ। बाबा सिवाय कसैले यस धागोलाई खोल्न सक्दैन। बाबा सम्मुख स्वयं आउनुभएको छ। भन्नुहुन्छ— मलाई ड्रामा अनुसार आउनु नै पर्छ। म यस ड्रामामा बाँधिएको छु। म आउँदै आउँदिनँ— यस्तो हुन सक्दैन। यस्तो पनि होइन— मैले आएर मरेकालाई ब्युँताइदिन्छु या कसैलाई बिरामीबाट छुटाइदिन्छु। धेरै बच्चाहरूले भन्छन्— बाबा मलाई कृपा गर्नुहोस्। तर यहाँ कृपा आदिको कुरा हुँदैन। तिमिले मलाई यसैले कहाँ बोलाएका हो र— आशीर्वाद गर्नुहोस्, मलाई कुनै घाटा नपरोस्। तिमिले बोलाएका हो नै, हे पतित-पावन आउनुहोस्। दुःख-हर्ता सुख-कर्ता आउनुहोस्। शरीरको दुःख-हर्ता त डाक्टरहरू पनि छन्। म कुनै यसैले आउँछु र ! तिमिले भन्छौ— नयाँ दुनियाँ स्वर्गको मालिक बनाउनुहोस् वा शान्ति दिनुहोस्। यस्तो भन्दैनौ— आएर मलाई बिरामी निको गरिदिनुहोस्। सदैव शान्ति वा मुक्ति त मिल्न सक्दैन, पार्ट त खेल्नु नै छ। जो पछाडि आउँछन्, उनलाई शान्ति कति मिल्छ ! अहिलेसम्म आइरहन्छन्। यति समय त शान्तिधाममा रहे नि। ड्रामा अनुसार जसको पार्ट छ, उही आउँछन्। पार्ट बदलिन सक्दैन। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— शान्तिधाममा त धेरै आत्माहरू रहन्छन्, जो अन्तिममा आउँछन्। यो ड्रामा बनेको छ। पछाडि रहने आत्माहरू अन्तिममा नै आउनु छ। यो वृक्ष बनेको छ। यो चित्र आदि जुन बनाएका छन्, सबै तिमिले सम्झाउनु छ। अरू पनि चित्रहरू निस्कदै जान्छन्, कल्प पहिले जसरी नै निस्कन्छन्। ८४ को विस्तार कल्प-वृक्षमा पनि छ। ड्रामा चक्रमा पनि छ। अब फेरि सिँढी पनि निस्केको छ। मनुष्य त केही पनि जान्दैनन्। बिल्कुलै मानौं बुद्ध हुन्। अब तिमि बच्चाहरूको बुद्धिमा छ परमपिता परमात्मा, जो ज्ञानको सागर, शान्तिको सागर हुनुहुन्छ, उहाँले हामीलाई यस तनद्वारा पढाइरहनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म आउँछु नै उनमा, जो पहिला शुरूमा विश्वको मालिक थिए। तिमिले पनि जान्दछौ— अवश्य हामी पनि ब्रह्माद्वारा ब्राह्मण बन्छौ। गीतामा त यो कुरा छँदै छैन। बाबा भन्नुहुन्छ— यी स्वयं नै नारायणको पूजा गर्नेवाला थिए, ट्रेनमा यात्रा गर्दा पनि गीता पढ्थे। मनुष्य सम्झन्थे— यो त बडो धर्मात्मा रहेछ। अहिले ती सबै कुरा बिसिँदै जानु छ। फेरि पनि यिनले गीता आदि पढेका छन् नि। बाबा भन्नुहुन्छ— म यो सबै जान्दछु। अहिले तिमि यो विचार गर— हामी कसको अगाडि बसेका छौं ? जसबाट विश्वको मालिक बन्छौ, फेरि उहाँलाई घरी-घरी किन बिसिन्छौ ? बाबा भन्नुहुन्छ— तिमिलाई १६ घण्टा फ्री दिन्छु, बाँकी आफ्नो सेवा गर। आफ्नो सेवा गछौं मतलब विश्वको सेवा गछौं। यति पुरुषार्थ गर, कर्म गर्दै कम से कम ८ घण्टा बाबालाई याद गर। अहिले सारा दिनमा ८ घण्टा याद गर्न सक्दैनौ। त्यो अवस्था जब हुन्छ, तब सम्झन्छन्— यसले धेरै सेवा गछ्छ। यस्तो नसम्झ— मैले धेरै सेवा गछ्छु। भाषण धेरै फस्टक्लास गछ्छु, तर योग बिल्कुल छैन। योगको यात्रा नै मुख्य हो। बाबा भन्नुहुन्छ— शिरमा विकर्मको बोझ धेरै छ, यसैले सबै उठेर बाबालाई याद गर। २ देखि ५ बजेसम्म हुन्छ फस्टक्लास वायुमण्डल। आत्मा राती आत्म-अभिमानि बन्छ, जसलाई निद्रा भनिन्छ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— जति हुन सक्छ बाबालाई याद गर। अब बाबा भन्नुहुन्छ— मनमनाभव। यो हो चढ्ती कलाको मन्त्र। अच्छा !

मीठे-मीठे सिक्कीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः-

- १) बाबासँग सीधा र सत्य भएर चलनु छ । कल्याणकारी बाबाका बच्चा हौ, यसैले सबैको कल्याण गर्नु छ । सपूत बन्नु छ ।
- २) कर्म गर्दै कम से कम ८ घण्टा यादमा अवश्य रहनु छ । याद नै मुख्य हो, यसबाट नै विकर्महरूको बोझ उतार्नु छ ।

वरदानः- अमृतबेलाको महत्त्वलाई बुझेर यथार्थ रीति प्रयोग गर्नेवाला सदा शक्ति सम्पन्न भव स्वयंलाई शक्ति सम्पन्न बनाउनको लागि सधैं अमृतबेला तनको र मनको सैर गर । अमृतबेला समयको पनि सहयोग हुन्छ, बुद्धि सतोप्रधान स्टेजको पनि सहयोग हुन्छ, त्यसैले यस्तो वरदानी समयमा मनको स्थिति पनि सबैभन्दा शक्तिशाली स्थिति हुनुपर्छ । शक्तिशाली स्थिति अर्थात् बाबा समान बीजरूप स्थिति । साधारण स्थितिमा त कर्म गर्दै पनि रहन सक्छौ तर वरदानको समयलाई यथार्थ रीति प्रयोग गर्नु भने कमजोरी समाप्त हुन्छ ।

स्लोगनः- आफ्नो शक्तिहरूको खजानाद्वारा शक्तिहीन, परवश आत्मालाई शक्तिशाली बनाऊ ।